

for sædvanlig kontortid er begrundet i, at parterne i småsager ikke bør pådrages unødvendige indtægtstab ved at skulle møde i retten, jf. bemærkningerne til forslaget til retsplejelovens § 405 (lovforslagets § 1, nr. 102).

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Domstolsstyrelsen oplyst følgende:

»Domstolsstyrelsen er enig i, at bedre muligheder for, at retten i forbindelse med behandling af sager om mindre krav, jf. forslaget til ny affattelse af retsplejelovens kapitel 39 (småsagsprocessen), kan tilbyde parterne at afholde retsmøder uden for sædvanlig kontortid, må opfattes som en betydelig fordel for parterne.

Da reglerne om småsagsprocessen, herunder § 405, efter lovforslagets § 106, stk. 5, først træder i kraft den 1. januar 2008, vil det først være aktuelt at fastsætte bestemmelser om afholdelse af retsmøder uden for sædvanlig kontortid fra denne dato.

Regler om afholdelse af retsmøder uden for sædvanlig kontortid fastsættes efter forslaget til retsplejelovens § 405 af Domstolsstyrelsen. Fastsættelsen vil ske efter drøftelse med byretspræsidenterne under hensyn til det forventede behov for afholdelse af retsmøder uden for sædvanlig kontortid, retternes ressourcer og de praktiske muligheder for afholdelse af retsmøder uden for sædvanlig kontortid.

Domstolsstyrelsen er enig i, at det som udgangspunkt vil være mest hensigtsmæssigt, at der gælder de samme regler for alle de nye byretter.

Inden sådanne regler fastsættes endeligt for alle byretter, finder Domstolsstyrelsen dog, at det kan være hensigtsmæssigt at iværksætte en forsøgsordning. I perioden frem til alle de nye byretter er samlet ved hovedtingstederne, kan en række praktiske forhold endvidere gøre det vanskeligt at tilbyde parterne at få deres sager behandlet uden for sædvanlig kontortid.«

Justitsministeriet kan tilslutte sig Domstolsstyrelsens udtalelse.

Spørgsmål 123:

Ministeren bedes tilsende udvalget en udførlig kommentar til høringssvaret af 23/1-06 fra Sø- og Handelsretten, som punkt for punkt forholder sig til de enkelte punkter i høringssvaret.

Svar:

1. Sø- og Handelsretten anfører i høringssvaret bl.a., at de foreslåede regler om Handelsrettens kompetence ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeser erhvervslivets behov for, at de væsentligste erhvervsager afgøres ved Handelsretten under medvirken af sagkyndige dommere med indgående kendskab til erhvervslivets forhold og med omfattende erhvervsøkonomisk indsigt. Sø- og Handelsretten finder, at Handelsretten ud over det foreslåede saglige kompetenceområde også bør have kompetence til at behandle it-sager, ankesager vedrørende byretternes domme i civile erhvervsager, kæremål over fogedretternes afgørelser i handelsager, sager om produktsikkerhed samt søforklaringer.

Lovforslaget går bl.a. ud på som udgangspunkt at gøre byretterne til den almindelige førsteinstans i alle civile sager. De foreslåede nye byretter vil efter Justitsministeriets opfattelse være i stand til at behandle de sager, som Sø- og Handelsretten nævner, på fuldt kvalificeret måde. Byretterne vil således (med Bornholm som eneste undtagelse) alle have mindst 6-8 udnævnte dommere og vil kunne behandle civile sager med tre juridiske dommere og/eller med sagkyndige meddommere. Der vil også være mulighed for en øget specialisering af dommerne.

Som der nærmere er redegjort for i den kommenterede høringsoversigt (L 168 – bilag 3), er Justitsministeriet enig med Retsplejerådet i, at det egentlig ville være en naturlig følge af forslaget om at gøre byretterne til den almindelige førsteinstans at gøre Handelsretten til en specialbyret, dvs. med sædvanlig appeladgang til landsretten. Det foreslås imidlertid at opretholde den nuværende direkte appeladgang fra Handelsretten til Højesteret under hensyn til det meget stærke ønske herom, som (ud over af Sø- og Handelsretten) bl.a. er fremført af berørte erhvervsorganisationer mv. På den baggrund har forslaget om, hvilke sagstyper Handelsretten bør kunne behandle, karakter af et kompromis, der sikrer en passende sagsmængde til Handelsretten samtidig med, at det i videst muligt omfang fastholdes, at de sager, der kan ankes til Højesteret uden særlig tilladelse, bør være af en sådan karakter og væsentlig betydning, at det er hensigtsmæssigt, at de skal behandles af landets øverste domstol. Der henvises herom i øvrigt til